

Yalnızlık Üzerine Bir Deneme

– İlkey İlgin · 13 Mayıs 2010

Yalnızlık oldukça karanlık bir kavramdır. Çünkü yalnızlık insanın onu nasıl yaşadığına bağlıdır.

Yalnızlık bazen huzurdur insan için, bazense hüznü. Bazen korkudur, korktuğudur, kaçtığıdır. Bazense insanın kendi kendini arayışıdır tüm hayatı boyunca.

Yalnızlık öğretir insana bilmediklerini, başka insana nasıl muhtaç olduğunu, çünkü insan sosyal bir varlıktır ve istese de kopamaz diğer insanlardan, muhtaçtır onlara. Nedeni de basittir, yaşamı değerli kılan şey onu paylaşabilmektir.

İnsan yalnız kalmak istemez çoğunlukla, çünkü yalnızlık rahatsız eder insanı, çünkü insanın kendini yarım hissetmesine neden olur yalnızlık. Ne mutluluğu tam olur, ne de hüznü. Çünkü paylaşamaz bunların hiçbirini ve paylaşamayınca da hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Güzeliği güzel yapan onu paylaşabildiğimiz kişilerin olmasıdır.

Kimi zamansa insan kendi kendine teslim olur yalnızlığa, çünkü tek çıkış yolu yalnızlık gibi görünür. Belki başkalarına kızdığı için, belki başkalarından kaçtığı, korktuğu veya onlardan bıktığı için, belki de sadece huzur bulabilmek için, ancak sebep ne olursa olsun bazen yalnızlığı seçer insan. Çünkü, pek sevilme de, her ne kadar insanlar yalnız kalmak istemeseler de, bazen insanın tek sığınağıdır yalnızlık. Belki de bunun nedeni insanın yalnızken aslında kendisini bulmasıdır. Böylece insan yalnızlığındaki boşluğu kendisi ile doldurur. Ancak yine de, yalnızlığın soğuk kolları her ne kadar ilkin ferahlık verse de insana, zamanla bu ferahlığın yerini dondurucu bir soğuk alır.

Yalnızlık bir çöle benzer belkide. O uçsuz bucaksız kumlar senin için bir şey ifade etmeyen ve senin de onlar için bir şey ifade etmediğin insanlardır. Ancak o çölde bir yerlerde yeşil bir vaha vardır ve o vaha insanın yalnızlığına son verecek olandır. Ancak o vahayı bulmak için önce o çölü aşmak gerekir, çünkü çöl vahayı anlamlı kılandır.

Yalnızlık en büyük acıyı ise, aynaya her baktığında artık kendi yüzünden başka bir yüz göremeyeceğini bildiğinde, en çok sevdiğinin artık olmadığını bile bile yaşamak zorunda kaldığında verir insana. Çünkü yalnızlık insanın mutlu olduğunda gözlerindeki ışığın yansımalarını bir başka insanın da gözlerinde görememesidir. Çünkü yalnızlık hüznünü sadece kendinle paylaşabilmendir. Ancak yine de yalnızların dilinden sadece yalnızlar anlar.